

În zidul meu de Ană

EliGlodean

Când a venit, așa, ca un înseamnă,
cu geana scrijelind în trup de lemn,
privea fără de țintă-n viața mea
citind, în șoaptă, dincolo de ea.

Purta în păru-i albe flori marine,
adâncuri de oceane pe retine,
cald susur de izvor în răsuflare
și-n pas molatic...dulce cadențare.

Stăteam închisă-n putredul meu trunchi
ca sufletul să-mi cadă în genunchi
când ea, din stele scurse pe pământ,
un cosmic vânt împrăstia-n cuvânt.

Într-un acord de liniște deplină
și îmbrăcată-n straie de lumină,
eu o țineam ca un copil, de mână,
și-o imploram cu lacrimi să rămână.

"Nu pot să stau, însă, te rog, învață
să trăiești clipa cât o-ntreagă viață
și-ai să-nțelegi, sub timpul tăvălug,
iubirea-i ca o ardere pe rug,
iar restul doar o lungă așteptare
în care orice vis spre ziuă moare."

Și-n timp ce firul magic mi-l scurta
de mine tot mai mult se-ndepărta
lăsându-mă femeia de-altădată
în zidul meu de... Ană-ncătușată.